

VŠECHNO nebo NIC

The background of the entire cover is a photograph of a man and a woman walking away from the camera down a long, brightly lit airport corridor. The man, in the foreground, has curly brown hair and is wearing a white t-shirt. He has extensive black and grey tattoos on both of his arms. The woman, slightly ahead of him, has long brown hair tied in a low ponytail and is wearing a light blue t-shirt and teal jeans. She is carrying a tan messenger bag and has smaller tattoos on her arms. In the background, an airplane is visible through the large glass windows of the airport terminal.

Láska si vás najde, i když utečete na druhý konec světa

ANNA BOWART

VŠECHNO
nebo NIC

ANNA BOWART

VŠECHNO
nebo NIC

Copyright © Anna Bowart, 2025

Cover design © Zuzi Maat

Cover illustration © 123rf / travnikovstudio; 123rf / hunterbliss

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Erika Hanáčková

Jazyková korektura: Šárka Marčanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoli podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky, bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-655-6

*Všem, kteří si v sobě nesou nezacelené rány.
Jen vy poznáte, kdy přijde čas na uzdravení.*

A on přijde.

Možná ne dnes, ani zítra. Ale přijde.

KAPITOLA 1 – EL

Kdybych měla popsat štěstí, popsala bych ho přesně takto. Řekla bych, co v tuto chvíli vidím a cítím. Byla by to pro mě naprosto přesná definice tohoto slova.

Byla by to modrá obloha bez jediného mráčku. Stromy a skály kolem. Byl by to vítr ve vlasech a taky chlad, který sem tento vítr z vrcholků vyšších hor přinesl a který způsobuje, že mi červenají tváře i špička nosu. Sluneční paprsky zahřívající moji prokřehlou kůži.

Byla by to tupá bolest pronikající každým centimetrem mého těla po tom, co jsem tenhle kopec vyšla. Tlak v plicích, který mi připomíná, že moje kondička není nic moc. Ten přihlouplý úsměv na mé tváři, který je tam pokaždé, když se na něj podívám. A ze všeho nejvíc by to byl on.

Ten muž, který stojí dva metry přede mnou a vítězně se usmívá nad tím, že jsme to zvládli. Jeho vlasy trčící všemi směry, jeho silné paže a v nich termoska s vařící kávou. Jeho oči, které sršely pýchou, že jsme tam byli spolu. Jeho úsměv, který mě přinutil zdolat zbývající vzdálenost mezi námi a políbit ho.

Jeho rty, které mě líbaly tak, jak jsem o tom vždy jen četla. Dlaně, které mě pohladily po boku, a já ten dotek cítila až na své kůži, a to i přes to, že jsem na sobě měla minimálně tři vrstvy oblečení. Dole bylo sice krásné jaro, ale tady nahoře byla pořád ještě zima, sníh a chlad. Ale mně nebylo ani trochu chladno, protože on byl vedle mě. Protože jeho tělo vyzařovalo teplo a jeho láska by mě snad mohla na místě zapálit.

Usmívala jsem se, protože tohle byla moje definice štěstí. Usmívala jsem se, protože přes to všechno jsme si k sobě našli

cestu. Usmívala jsem se, protože jsme k sobě museli patřit. Usmívala jsem se, protože on byl můj a já byla jeho. Tolik jsem ho milovala.

Pak se obraz zničehonic změnil.

Ležela jsem tváří zabořená do svého polštáře promočeného slzami. Jeho ruce byly všude na mém těle a já se v duchu modlila, aby to konečně přestalo.

Po tváři mi stékala slza, horká slza, která putovala níž a níž a která mě probudila. Už jsem se neusmívala. Plakala jsem. Moje tělo se klepalo v bolestné agónii ze všech těch vzpomínek. Nebyl tady, nikdy tady nebyl a nikdy tady nebude.

Nádech, výdech. Přestaň brečet, prosím, přestaň. Zírala jsem do stropu, snažila se pravidelně oddychovat a vrátit se do reality. Byla ještě hluboká noc. Do ložnice prosvítaly pouze úlomky světla z pouličních lamp a v místnosti bylo naprosté ticho. Jen můj dech. Nádech, výdech. Byl to jenom sen. Všechno bylo v pořádku.

Kdybych zůstala ležet a znova usnula, tak by sen pokračoval. Ale to bylo to poslední, co bych chtěla. Když si na něj vzpomenu přes den, je těžké si vybavit jeho rysy. Je to už tak dávno. Ale ve spánku se mi vždycky zjevil přesně takový, jaký byl.

Musela jsem vstát. Zvedala jsem se z postele, nohy pomalu pokládala na studenou podlahu, hbitě se postavila a rozsvítila lampu vedle postele. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Všechno bylo v pořádku. Byla jsem doma. Hodiny na stěně ukazovaly půl čtvrté v noci, ale já se na ně nemusela dívat, abych věděla, kolik je hodin. Tyhle noční můry se mi zdávají vždy ve stejnou dobu.

Otevřela jsem dveře od své ložnice a doufala, že Ian ještě spí nebo lépe řečeno už spí. Ten chlap musel být křížencem nějakého nočního tvora. Většinou chodil o víkendu spát, když já vstávala.

Jenže Ian samozřejmě nespál. Seděl na naší pohovce a koukal se na film. Chvilí mu trvalo, než si mě všiml, ale když se ke mně nakonec otočil, svraštil obočí a starostlivě se usmál.

„Hele, všechno v pohodě?“ zašeptal, jako by se mě snažil nevyplašit.

Cítíla jsem se jako laň stojící uprostřed cesty, na kterou se řítí auto závratnou rychlostí. V hlavě se mi honily stovky až tisíce myšlenek a vzpomínek. Jako bych se nedokázala rozhodnout, jestli se mi to pořád ještě zdálo, nebo jestli už jsem byla zpátky v realu. Co se, sakra, stará? Většinou si lezeme na nervy, a on se na mě teď díval mile až soucitně. Nepotřebuju jeho lítost. Nejsem tak křehká, jak vypadám!

Alespoň bych si to ráda myslela. Ačkoli v tuto chvíli jsem se cítila dost na hovno. Tyhle debilní noční můry mě nenechávají v klidu spát. Netušila jsem, co je v poslední době opět spustilo, ale zjevně ani čas, ani vzdálenost některé věci nevyřešila.

Vůbec jsem nevěděla, jak jsem se ocitla na gauči s Ianem, který nás oba přikryl teplou a příjemnou mikroplyšovou dekou a nakonec mě objal levou paží. Celá tahle situace působila naprosto nově a já byla upřímně beze slov.

„Chceš si o tom promluvit?“ zeptal se a jemně mi přejížděl prsty po rameni.

Zavrtěla jsem hlavou a pokusila se spolknout hořkost v puse. Nedokázala jsem o něm mluvit, nechtěla jsem o něm mluvit. O tom snu, o jeho obsahu ani o tom, co ho podle mě způsobilo. Nejraději bych na to všechno zapomněla. Bohužel to nešlo. A tak jsem jeho otázku beze slova ignorovala.

Po chvíli ticha jsem zvedla hlavu a kývla směrem k televizi. Až tehdy mi totiž došlo, že zvuk hrající v pozadí nebyla angličtina, ale čeština. Už delší dobu jsem komunikovala česky jenom při telefonátech s rodinou nebo přáteli.

„Na co se to, proboha, koukáš v půl čtvrtý ráno?“ ukázala jsem na obrazovku.

„Ani nevím, vykouklo to na mě, když jsem zapnul Netflix, a protože se mi vždycky líbí poslouchat tě, když telefonuješ domů, pustil jsem si to česky s anglickýma titulama,“ pokrčil rameny.

Rozesmál mě.

„Ty fakt nejsi ani trochu normální,“ zamumlala jsem česky.

„Hej! Není fér, když mluvíš tak, abych ti nerozuměl!“ zahřměl mi do ucha a já se rozesmála ještě víc.

Najednou mě smích přešel a já jen zašeptala, víceméně spíš pro sebe než pro něj.

„Co když ty sny nikdy nepřestanou?“

„Sny?“ zeptal se najednou vážně a věnoval mi zvědavý a zároveň ustaraný pohled.

„Jo,“ zamumlala jsem. „Mám je už několik let. Občas se na nějakou dobu vytratí, ale poslední týdny se zase vrátily a já... nemůžu pořádně spát.“

„Tak to asi nebudou erotický sny, co?“ snažil se odlehčit atmosféru a já se pousmála a šťouchla ho do žeber.

„Au! Dobře, dobře, žádný vtípky. Chceš se svěřit?“ zeptal se s bolestnou grimasou v obličeji.

Chvilí jsem sledovala jeho výraz, jestli si ze mě nedělá jenom srandu, protože ať je tohle kdokoli, musel skutečného Iana praštit po hlavě a nahradit ho. Nakonec jsem nesouhlasně zakroutila hlavou.

Ian se na mě soucitně podíval a pak mě prostě objal. Tak pevně, jako kdyby ze mě všechn ten smutek a bolest chtěl vymáčkout. Tiskla jsem se k němu, jak jen to šlo, a doufala, že to zabere. Když se po chvíli odtáhl, myslela jsem si, že už půjde konečně taky spát. Tu myšlenku jsem ale hned zavrhl, protože mi byla jasná její nereálnost. Ian ale vstal a odešel nejprve

do svojí a pak do mojí ložnice. Do obýváku se vrátil s rukama plnýma našich polštářů a dek.

„Co to, sakra, zase blbneš?“ začala jsem se smát, protože jsem ho zpoza té hromady peřin ani neviděla.

„Co by? Dneska prostě budeme stanovat v obýváku!“

Vtom na mě hodil všechno, co nesl. Co se to tady, hergot, děje?!

„Stanujeme v obýváku?“ vypadlo ze mě, když jsem se konečně zpod toho všeho vyhrabala a vzpomněla si na to, jak se používají ústa a slova.

„Jo,“ pokrčil rameny, a zatímco šel do kuchyně, dodal, ať roztáhnu gauč a připravím ho na spaní.

Gauč nebyl nijak velký ani roztažený. Všechno jsem na něj naskládala a doufala, že se tam s tím vším vlezeme i my. I když moje představivost dost pokulhávala v tom, jak má tohle probíhat. Většinou spolu dokážeme sotva vydržet v jedné místnosti.

Žijeme spolu s Ianem už několik let, ale na gauči jsme teda ještě nespali. Tedy ne oba zároveň. Někdy se stane, že jeden z nás vytuhne u sledování televize, ale tohle bylo rozhodně něco, co za tu spoustu let podnikneme poprvé. Přišlo mi to směšné a úžasné zároveň, protože myšlenky na NĚJ už zmizely. I ten sen se mi najednou vypařil z hlavy. V tu chvíli moji hlavu okupoval jenom Ian a jeho přitroublé spontánní nápady.

Hravý Ian, to byla příjemná novinka.

Vybírala jsem v televizi, na co budeme koukat. Upřímně jsem hledala rovnou Přátele. Hodlala jsem vsadit na jistotu.

Ian se vyřítíl z kuchyně s popcornem a taky se dvěma plechovkami piva.

Jakmile se mi objevil v zorném poli, zvedla jsem jedno obočí a on se na mě zazubil.

„To je jako snídane šampionů?“ zeptala jsem se pichlavě a snažila se udržet smích na uzdě.

„Já jsem ještě nespál, takže pro mě je pořád ještě večer. Můžeš použít můj důvod, anebo se smířit s tím, že od samého rána nasáváš,“ pokrčil rameny, zatímco mi podával pivo.

„Volba je jenom na tobě,“ dodal.

Vzala jsem si pivo, které mi podával, a napila se. Byla sobota kolem čtvrté ráno a my oba zjevně přišli o rozum. Ian dramaticky dopadl na gauč vedle mě spolu se svým pivem a popcornem, o který se nechtěl vůbec podělit.

Bylo mi jasné proč. Já totiž popcorn dosoluju. Jemu to ovšem přišlo naprosto proti přírodě, a tak si popcorn zuby nehty bránil. Když mě poprvé viděl stát nad miskou s popcornem se solničkou, málem mě nechal zatknout.

Stejně to nakonec vzdal a já si nabrala celou dlaň nechutně neslaného popcornu. Sledovali jsme společně Přátele, cpali se a popíjeli svoje piva tak dlouho, dokud jsme neusnuli.

Pokusila jsem se otočit, ale moc to nešlo, protože zaprvé na gauči bylo absurdně málo místa, zadruhé mě Ian zezadu objímal. Leželi jsme u sebe jako malá a velká lžice, abychom se tam vůbec vlezli, a já se nechtěla vůbec pohnout. Nevěděla jsem, jak se Ianovi povedlo, abych po tak děsivé noci znovu usnula, ale zadařilo se.

A já se v jeho náručí cítila opravdu v bezpečí. Jako by mě žádný duch z minulosti nemohl dosáhnout. Jako by dokázal všechny hrozby odpálit dřív, než ke mně doletí. To byly poslední myšlenky, které mě napadly, než jsem znovu usnula.

Takhle dobře už jsem se nevyspala celé měsíce, a to jsme spali ve dvou na tom nejmenším a nejméně pohodlném gauči na celém Zélandu.

Když jsem se probudila, muselo být už minimálně poledne, protože mi do obličeje svítilo tolik světla, až to bolelo. Kolem sebe jsem měla pořád omotanou Ianovu ruku. Děťinsky jsem

se usmála. Nepochybně jsem se vyspala jenom díky němu a byla jsem mu za to všechno opravdu neskonale vděčná.

Jakmile jsem se k němu otočila v domnění, že pořád spí, a ve snaze ho nevzbudit dřív, než by bylo nezbytně nutné, zarážila jsem se. Pozdě. Už byl vzhůru a ještě trochu rozespale na mě koukal. Ruku ale neodtáhl.

„Tak co? Vyspala ses alespoň trochu?“ zašeptal mi do vlasů. Z tónu jeho chraplavého hlasu mi naskočila husí kůže po celém těle.

„Jo, vyspala jsem se docela dost a jsem si jistá, že za to můžu poděkovat tobě,“ odpověděla jsem stejně tiše jako on.

A přitom se pořád nikdo z nás ani nepohnul. Je až nepopsatelně zvláštní se k někomu takto tisknout. Zatímco Ianova ruka ležela přes můj pas, moje hlava odpočívala na jeho rameni a nohu jsem měla přehozenou přes ty jeho. Takhle jsem naposledy ležela s...

Okamžitě mě polilo horko. Pod peřinou bylo najednou tisíc stupňů. Těžce jsem se nadechla a v podstatě vyskočila do sedu, čímž jsem ze sebe samozřejmě shodila jeho ruku a dost možná ho mírně nakopla nohou do citlivých míst. Ian na mě vytřeštil oči, ale neřekl jediné slovo, zatímco já ze sebe vysoukala něco o tom, že nám jdu udělat kafe, a zeptala jsem se, co si dá k snídani.

KAPITOLA 2 – EL

Mezitím, co jsem vařila kávu a připravovala ke snídani ty nejlepší skořicové šneky, Ian uklidil tu pohromu v obýváku. A ačkoli se mi od té noční můry hlavou honily všelijaké myšlenky, nebyla jsem schopná žádnou z nich uchopit a vyslovit nahlas. Věděla jsem, že by si zasloužil alespoň částečnou upřímnost nebo vysvětlení, ale já toho nebyla absolutně schopná.

Ian si vzal svou snídani do obýváku, kdežto já s ní vyšla na náš balkon obklopený rostlinami. Vždycky jsem se tady cítila jako v džungli. Byl to náš velký malý kus přírody uprostřed města z kamene a skla. Milovala jsem tady ten horký a vlhký vzduch, který byl na Zélandu všudypřítomný. I tady mě hned praštil do nosu.

Místo klasického stolu a židlí jsme tady měli sedačku poskládanou z palet a na ní plno dek a polštářků. Všude po parapetu i zábradlí stály rozmístěné svíčky a ze stropu visela světýlka. Balkon byl jedním z mých nejoblíbenějších míst v našem bytě, protože mi poskytoval útěchu stejně jako kdysi dětské bunkry. Ale tohle mi na rozdíl od bunkru nikdo schválně neshodí a ani neobsadí hned, jakmile jej na chvíli opustím.

Z myšlenek mě vytrhl Ian, který tiše vešel na balkon a zadíval se na mě. Bylo mi jasné, že právě v ten moment skončil můj klid.

„Nechceš mi říct, co se to dneska na tom gauči stalo?“ řekl tím nejchápavějším a nejnežnějším hlasem, který vůbec mohl použít. Lámalo mi to srdce.

Zaváhala jsem a nakonec spustila.

„Já... Iane, omlouvám se. Já jsem prostě s nikým nestrávila noc od doby, kdy jsem sem přiletěla. A já vím, že se mezi námi

nic nestalo, ale hrozně mě vyděsilo, jak dobře jsem se s tebou cítila. No, a to mě přimělo utéct jako kuře, prostě... omlouvám se, je to komplikované," chrčila jsem všechny slabiky najednou, dokud mi nedošel dech. Do očí se mi nahrnuly slzy. V tu chvíli jsem byla ráda, že sedím, jinak by to se mnou seklo.

Ian jen přikývl, zatímco sledoval, co se se mnou děje.

„Řekneš mi to někdy? Proč si sem přijela? Co se tam tehdy stalo?“

Nejraději bych mu to řekla úplně všechno a zbavila se toho příšerného tlaku, kterej mě nenechá v klidu spát. Jenže pořád nevím, jak začít. Ale malý krok je taky krok, ne? A tak jsem malinko přikývla a dodala.

„Jednou ano, ale ve zkratce? Byla jsem srab, proto jsem přijela. Pořád jím jsem.“

Před 6 lety – El

„Takhle už to dál nejde! Akorát se oba trápíme. Je to neúnosný!“ zařvala jsem z plných plic.

Slzy se mu kutálely po tváři, zatímco moje tvář byla jako kámen. Už se mnou nehne. Už mi neublíží. Už tady nebudu sedět v slzách a ptát se sama sebe, proč nejsem dost dobrá, proč si někdo pro jednou, do hajzlu, nevybere mě! Takovou, jaká jsem. Proč pro nikoho nikdy nejsem na prvním místě. Ne, do té fáze už se nikdy nedostanu.

„To jsem si myslela,“ zašeptala jsem sotva slyšitelně, otočila se a dala se na odchod, když mě prudce zachytila jeho ruka kolem paže a otočil mě směrem k sobě.

„Já s tebou ještě neskončil! Mluvím s tebou!“ v jeho očích pro změnu nebyla zlost ani agrese. Byla tam zoufalost a strach.

Jemně jsem položila svoji dlaň na tu jeho, abych mu ji sundala. „Bojuj za nás,“ dodal tiše.

Jak moc bych chtěla bojovat, ale já věděla, že jsem tento boj dávno prohrála. Podívala jsem se do jeho krásných očí, velmi důkladně si ho prohlížela a i přesto, že moje tělo už nedokázalo nijak reagovat, cítila jsem, že v nitru umírám.

„Jenže já už ti nemám co dalšího říct,“ poznamenala jsem jemně a vlepila mu poslední polibek do dlaně chvíli předtím, než jsem odešla z parkoviště, na kterém jsme, mírně řečeno, ztropili menší scénu.

Bolelo mě celé tělo, ale ze všeho nejvíc mě bolelo srdce. Bylo mi jasné, že pokud něco neudělám, objeví se do pár hodin u mých dveří. Já mu opět odpustím vše, co už by nemělo být odpuštěno, a budeme pokračovat tam, kde jsme skončili.

Jenže tentokrát to tak nebude, dnes je to jiné.

Jakmile jsem dorazila domů, bylo to vlastně naposledy. Od včerejšího večera jsem si balila všechny svoje věci. To nejdůležitější jsem zabalila do dvou kufrů a jednoho velkého batohu, doklady do kabelky. Ostatní věci jsem naházela do krabic a nábytek přikryla bílými ubrusy. Okna byla otevřená. Jediné, co jsem nesbalila, byly dopisy na rozloučenou.

KAPITOLA 3 – IAN

Nevěděl jsem, jak jí pomoci. Jak bych měl, sakra, pomoci někomu, kdo mi nechtěl říct, co se vlastně stalo? Znali jsme se šest let. Téměř šest let jsme spolu žili, ale ty největší svinstva jsme stejně pořád oba dusili v sobě. Nejhorší na tom bylo, že jsem po ní nemohl chtít něco, čeho jsem sám nebyl schopný. Chtěl bych, aby se mi úplně otevřela, ale když jsem to nedokázal ani já sám, bylo by to pokrytecké.

„Ať se stalo cokoli, jsem si jistý, že jsi nebyla srab, El. Jenom chci, abys věděla, že tady pro tebe jsem, ano?“

Její tmavě hnědé oči se zapíchly do mých a přísahal bych, že ještě ztmavly, než tím pohledem uhnula a mírně kývla na souhlas.

Před osmi lety – El

„Vždycky tady pro tebe budu, dobře?“ nevníkala jsem nic než jeho silné paže, které mě drtily v objetí, zároveň to však bylo neuvěřitelně osvobozující.

Nechápala jsem, jak se vzal u mých dveří ani proč si několikadenní ticho v naší komunikaci vysvětlil tak, že má přijít. Najednou ale stál před mými dveřmi. V očích starosti, v rukou láhev vína. Než jsem ze sebe stihla vykoktat, co tady, sakra, dělá, seděl u mě v obýváku s otevřeným vínem.

Byla jsem jeden velký bordel. Poslední dny jsem probrečela. Na jídlo jsem se ani nepodívala. Sotva jsem se zvedla z postele a dala si sprchu. Žaluzie byly zatažené a většina zvuků i světél vypnutá. Některé záchvaty se mě držely i více dní a tento byl jedním z nich. Těžko zpětně určit, co byl ten bod zlomu. Kdo

mě tentokrát poslal za hranu. Ale teď jsem se tady metaforicky topila ve sračkách, které jsem neuměla ani pořádně uchopit.

A on si sem jen tak přijde, hodí mi lano a záchranné kruhy a tváří se, že ho moje rozpoložení vůbec neděsí. Vůbec ho to neznepokojuje. Co to s ním, sakra, je?!

„Nemusíš tady být, já...“ hlas se mi zlomil, „já to tady zvládnou sama.“ Pořád jsem stála u dveří a doufala, že odejde.

Ano, poslední týdny jsme se spolu hodně bavili. A ano, bylo to skvělé, ale pod tuhle pokličku nemusel nakouknout. Nehty jsem si zarývala do vlastních dlaní a nenavazovala s ním žádný oční kontakt. Nemohla jsem se podívat ani na sebe, natož na něj.

„Chci tady být pro tebe. Chci, aby ti bylo zase líp,“ slyšela jsem, jak se ke mně blížil. Pak jsem ucítila, jak se jeho dlaň jemně dotkla mojí ruky.

Matně jsem zaslechla, že zavřel dveře na chodbu, a pak už mě jen vedl na gauč, který byl poslední dny mým útočištěm. A já se zase rozbřečela, aniž bych tušila proč. Protože za mnou někdo přišel a zajímal se? Protože mi někdo chtěl pomoci? Možná na to opravdu nemusím být sama.

Jenže to jsem ještě nevěděla, jak ošemetné může být někoho k sobě takto pustit.

KAPITOLA 4 – EL

Současnost

Poslední dny už mi bylo podstatně líp. Do práce jsem chodila ráda a s úsměvem. Došlo mi, jak moc jsem život tady milovala. Dneska byl zase pátek, celý ten týden utekl jako voda.

Myslím si, že Ian má dneska rande, protože se o něčem takovém přes týden zmiňoval někomu do telefonu. Dnes v noci raději zůstanu u Care.

Šla jsem domů celkem pomalu. V práci jsem skončila sice už ve čtyři, ale chtěla jsem si užít klidnou procházku místo chaosu městské dopravy. Loudala jsem se kolem řeky směrem domů, zatímco slunce začalo pomalu zapadat. Všechno bylo nádherně barevné a já tohle město milovala. Bydlet na Novém Zélandu bylo opravdu splněný sen. Náladu jsem měla tak dobrou, že jsem dokonce vytáhla telefon a zavolala mámě.

Doma by mělo být kolem páté ráno, takže se už určitě chystala do práce. Nikdy netrvalo dlouho, než to zvedla. Dělal to tak od chvíle, kdy jsem odletěla na druhou stranu světa. Předtím bylo nemožné se jí dovolat. Ale teď jako kdyby čekala, kdy jí zavolám nějakou otřesnou novinku. Jako třeba že mě vykradli nebo přepadli nebo... no cokoli negativního.

„Ale nazdar, ztracená dcero,“ ozval se mámin provokativní hlas a mně se sevřelo srdce.

Tolik mi chybí.

Dřív jsem kdykoli mohla sednout do auta a být za chvíli u ní. Teď? Je to malinko komplikovanější. Nemluvě o faktu, že by mě do Česka dostali asi jen párem volů. Možná spíš celým stádem.

„Čau mami, chystáš se do práce, nebo jsem tě vzbudila v jeden z tvých vzácných dní volna?“ Zastavila jsem se u zábradlí a sledovala odraz slunce na hladině řeky.

„Jo, jasně, volno, už ani nevím, co to je.“

Máma pracovala v sociálních službách. Byla to neuvěřitelně nedoceněná práce, a to jak ohledně nějakého uznání, tak finančně. Ale moje máma vždycky chtěla všem pomáhat, takže se tam opravdu hodila. No a od doby, kdy zjistili, že je v podstatě nenahraditelná, tam byla skoro pořád. A ačkoli ji práce vyčerpávala, byla tam spokojená.

„Děje se něco?“

Dodala a já si pomyslela, že jí jednou opravdu povím nějakou vymyšlenou jobovku jen proto, aby mohla konečně prohlásit, že ona to věděla a že měla pravdu.

„Nic se neděje, mami. Jen jdu domů z práce, tak jsem si říkala, že ti zavolám. Dělávaly jsme to často, není na tom přece nic jiného, ne?“ zeptala jsem se.

„Divného, ne jiného. A ne, nic divného na tom není, jen jsem se chtěla ujistit. Tak jak se máš? Už je ti líp? Alex říkal, že jsi byla posledně smutná,“ vyzvíдалa, zatímco podle zvuku otvírala, zavírala skříně a chodila po bytě.

„Jo, už je to lepší,“ nechtěla jsem to víc rozvádět. Nepotřebovala jsem, aby se máma cítila mizerně, protože já měla bordel v hlavě.

„Soustředím se teď hodně na práci. Jdu domů, ale jen si dám sprchu, poberu si věci a vypadnu ke Care. Ian má dneska rande. Nikdo neví, jak to dopadne, a já rozhodně nehodlám dělat křena,“ musela jsem se při té představě opravdu usmát. Byla to zvláštní představa, že by si kdokoli z nás domů přivedl nějakého „partnera“.

Oba jsme byli rozbití. Když jsme spolu začali žít, nikdo z nás ani v nejmenším nestál o nějaké randění. Proto jsem si ho

vybrala za spolubydlícího. Zdá se, že Ian se konečně přes svoje bolístky přenesl. Doufala jsem, že se do téhle fáze taky někdy dostanu, protože jestli ne, zůstanu už asi napořád sama.

„Co ty, mami?“

Kopla jsem do kamínku, který ležel uprostřed chodníku, a ten nakonec se žblunknutím spadl do řeky a vyděsil ptáky sedící na oblázcích vykukujících z vodní hladiny. Chvíli jsem svého činu litovala, ale když se pak přemístili k lavičce, na které seděla starší paní a pohazovala kolem sebe zrníčka, oddechla jsem si.

„Kdybych měla víc času, řekla bych ti všechno, ale celkem spěchám. Mám se ale fajn. Nadcházející víkend budeme trávit spolu s tvým bratrem a jeho rodinou. A to je asi tak všechno, na co se teď můžu těšit,“ zamumlala a já věděla, že se pořád zlobí, že jsem tehdy zmizela.

„Mami, víš, že za mnou můžeš kdykoli přijet, že ano? Leťtenku ti zaplatím, dokonce ti přenechám svoji postel a budu spát na našem super retro gauči. Jen si vem volno a já všechno zařídím. Stejně se blíží moje narozeniny a chtěla bych, aby někdo z vás přijel.“

Hrnula jsem ze sebe ta slova bez přemýšlení. Nesnášela jsem, když byla moje máma smutná, a od dětství jsem se snažila jejímu smutku zabránit nebo jej alespoň zmírnit. Jenže to jsem si měla asi promyslet dřív, než jsem odletěla sem. Na druhou stranu světa, bez toho, abych o tom doma komukoli řekla.

Zjistil to až brácha, kterému jsem po přistání napsala, že má u mě v bytě něco důležitého. Našel tam dopisy, ve kterých jsem se jim snažila vše vysvětlit. A on to řekl našim. Takže jsem se tomu všemu velmi *hrdinsky* vyhnula. Ze záplavy vzpomínek mě vytrhl mámin hlas.

„Nebo bys mohla konečně přiletět ty sem. Už je to šest let, všichni by tě rádi viděli,“ snažila se mě přesvědčit svým typickým vyděračským hlasem.

„Na někoho, kdo sotva vstal a má před sebou dvanáctihodinovou směnu, seš dost ve formě, mami,“ předstírala jsem, že na mě tón jejího hlasu pořád nemá vliv.

Zatímco jsem pokračovala v chůzi do našeho bytu, probíraly jsme s mámou všemožné nesmysly i důležité věci. Od táty a domu k bráchovi a jeho malé rodince, o mamčině práci a jejích klientech, o které se stará, a celou diskusi jsme zakončily u Iana.

„Takže on má dneska opravdu rande? Zvláštní,“ podotkla máma.

„Co je na tom zvláštního?“ zeptala jsem se, zatímco jsem před sebou kopala do dalšího kamínku a upřímně, už asi deset minut jsem obcházela naši ulici, protože se mi nechtělo hovor s mámou ukončit. „Jde po x letech poprvé na rande. Očividně se ze svých sraček někam posunul. Rozhodně je na tom líp než já,“ otřepala jsem se jen z představy, že bych měla jít na rande.

„Ale nic,“ zamumlala máma. A protože jsem věděla, že kecá, ani jsem se nedoptávala, protože to za chvíli dopověděla sama.

„Tak nějak jsem si myslela, že jste třeba vy dva spolubydlící s výhodama.“

Hrklo ve mně. Ne proto, že tohle máma vyslovila. Vždycky byla přehnaně upřímná a babička jí často říkala, že díky tomu bude mít v životě víc nepřátel než přátel. Já si jí za to naopak vážila. Málokdo vám řekne to, co si opravdu myslí. Moje máma to prostě vystřelí a vůbec ji nezajímá, jestli mě to náhodou nesejme.

„Takže zaprvé, moje drahá matko, ne, nejsme spolubydlící s výhodama. Zadruhé, kdybychom byli, dávno bych ti to řekla a zatřetí si nemyslím, že bych byla zrovna Ianův typ. Navíc moc dobře víš, že spolu sotva dokážeme být v jedné místnosti bez toho, abychom se navzájem uráželi. Tak jak tě to vůbec, sakra, napadlo?“ chrtila jsem ta slova ze sebe moc rychle, ale

zároveň jsem věděla, že mě máma stíhá. Byla jednou z mála lidí, kteří to dokázali.

Úplně jsem ji viděla, jak krčí rameny a u toho se škodolibě usmívá tak, až se jí zvedá špička nosu.

„Já ti ani nevím, prostě mě to napadlo. Je to milej a moc hezkej kluk, tak promiň, no! Navíc, co se škádlívá, to se rádo mívá.“

Bylo zjevné, jak málo ho znala.

Prej milej.

Odfrkla jsem si.

Moje máma tady pro mě byla vždycky. I když jsem se chovala jako spratek, i když jsem byla ten nejhorší puberták v okolí. Ve chvílích, kdy jsem byla na dně, měla zlomený srdce nebo byla zoufalá ze svých životních selhání. Máma mě nikdy nenechala na holičkách.

„Mám tě moc ráda, mami. Víš to?“ do očí se mi nahrnuly slzy. Chyběla mi, byla prostě moc daleko. Prsty jsem pevněji setřela telefon a snažila se zhluboka dýchat, abych se nerozplakala naplno.

„Vím, já tebe taky,“ zašeptala. I z jejího hlasu bylo totiž jasné, že ji přepadly emoce.

Už asi tři minuty jsem stála před dveřmi našeho bytu. Aktuálně s očima plnýma slz. Nechtěla jsem ten telefon položit. Chtěla jsem slyšet mámu, vidět ji a jít s ní na pivo a vyprávět jí všechno, co se v mém životě dělo. Bez cenzury.

„Slib mi, že brzo přiletíš,“ dožadovala jsem se až dětinsky, přestože jsem věděla, že pro ni bylo opravdu těžké dostat se z práce. Ale mohla by si z toho udělat dovolenou.

„Slibuju, ale teď už fakt musím jet. Dávej na sebe pozor a piš mi!“ zahulákala do telefonu, který beztak někde položila. Naprosto jasně jsem si ji představila, jak poskakuje po chodbě a nazouvá si boty, zatímco telefon leží na komodě.

„Neboj, budu a ty jeď opatrně,“ tím náš hovor skončil.

Tyhle telefonáty mě hrozně bolely. Nádech, výdech. Nakonec jsem si otřela slzy z tváří a vešla k nám do bytu. Bylo tam až podezřele uklizeno na to, že jsem tam celý den nebyla. Ian nijak v úklidu nevynikal, pokud to už opravdu nebylo nezbytně nutné.

Očima jsem prohledala místnost, ale Iana jsem nikde nenašla. Takže jsem se v klidu zula, sundala si mikinu, pověsila ji na háček v předsíni a zamířila se napít do kuchyně. Z toho vykládání s mámou mi vyschlo v krku. A z pláče. Málem jsem se počůrala strachy, když se bytem rozlehl Ianův hlas.

„Víš, že máš morální povinnost říct mi, jestli vypadám jako úplnej kretén, že jo?! Protože jestli moje první rande po tolika letech ztroskotá na tom, co mám na sobě, budeme spolu žít do smrti!“ přiletěl s dupotem do kuchyně.

Jeho světle hnědé delší vlasy měl rádoby ledabyle rozházené. Zajímalo mě, kolik času mu tenhle ležerní účes zabral. Jeho šedé oči mě probodávaly a pohledem tikaly mezi mnou a jeho outfitem.

Měl na sobě bílé tričko s krátkým rukávem, takže mu šla vidět všechna jeho tetování na pažích. Jeho outfit se skládal z černých úzkých kalhot a hořčicově žlutých tenisek. Ta stejná žlutá barva se objevovala i na flanelové košili, kterou držel v ruce.

Ian sledoval, jak si ho prohlížím, až jedno jeho obočí vyskočilo nahoru.

„Tak co?“

Odkašlala jsem si a ještě jednou si ho prohlídla, než jsem se vrátila pohledem k jeho tváři.

„Vypadáš dobře. Já bych do tebe šla,“ pokrčila jsem rameny. Když mi došlo, co ze mě zrovna vypadlo, šla jsem si znovu napustit vodu, protože mi zase nějak vyprahlo.

Jakmile jsem se napila, chtěla jsem se ho na něco zeptat, ale on mě předběhl.

„S kým si to předtím na chodbě mluvila?“

Nevěděla jsem, že o mně věděl. I když pravdou bylo, že jsme s mámou nebyly zrovna tiché.

„Eh? Tys mě slyšel?“ Pokud o mně něco Ian věděl, tak to, že když jsem mluvila česky, byli to buď kamarádi, rodina, anebo problémy, které jsem za sebou nechala.

„Jo, promiň. Normálně bych se neptal, ale slyšel jsem zpoza dveří tvůj hlas, tak jsem šel blíž, abych tě pustil dovnitř. Myslel jsem, že sis zapomněla klíče nebo tak něco. Jenže pak mi došlo, že mluvíš česky,“ nervózně se poškrábal na zátylku a pokračoval. „No a když jsem na tebe koukl přes kukátko, tekly ti slzy. Hele, jestli mi to nechceš říkat, nemusíš. Já jen, kdybys potřebovala společnost, klidně hupnu zpátky do tepláku a můžu se jít proběhnout nebo se cpát pizzou u televize.“

To mě zarazilo. Nevěděla jsem, kde se v něm tohle bralo. Kdybych tady byla pár měsíců, nerozuměla bych mu v té rychlosti ani slovo. Přízvuk tady měli totiž tak silný, že se moje angličtina mohla jít zahrabat. Nakonec jsem se usmála a zakroutila hlavou.

„To je v pohodě, ani se nezlobím, že mě špehuješ, a ani nepotřebuju, abys zůstal. Běž a užij si svoje první rande za téměř desetiletí. Mluvila jsem po cestě domů s mámou. Snažím se ji přemluvit, aby přijela alespoň na pár dní. Doufám, že by ti to nevadilo.“

Vtom jsem si vzpomněla na máminu poznámku o našem potencionálním vztahu a to mě rozesmálo. Ian mírně naklonil hlavu a zíral na mě, jako bych se zbláznila.

„Já jen, promiň, vzpomněla jsem si na mámin dnešní šok z toho, že jdeš na rande. Myslela si, že spolu něco máme.“

Ian povytáhl obočí, tentokrát to druhé, a uličnický se usmál.

„Vážně? A to ti připadá tak k smíchu?“ teď se pro změnu snažil vypadat dotčeně a naznačil bolest na srdci.

Udělala jsem dva kroky blíž k němu, chytila jeho tvář do dlaní a vážně se na něj podívala.

„O to bys fakt nestál.“ Pokud on mohl mást mě, mohla jsem ho taky jednou rozhodit já.

Vtiskla jsem mu letmou pusou na tvář a šla se pomalu sbalit. Ale viděla jsem na něm, že jeho výraz taky zvažněl.

Jakmile jsem se po sprše a s nachystanou taškou vrátila do kuchyně, pořád tam seděl. Hlavu v dlaních, lokty opřené o kuchyňskou linku.

Když mě uslyšel přijít, hlavu zvedl a smrskl obočí k sobě. Mohla bych napsat celou knihu o Ianovi a jeho komunikaci pomocí obočí.

„Ty dneska někam jdeš?“

Kývla jsem na souhlas a hodila tašku na zem.

„Jo, budu spát u Care. Nevím, jak to tvoje rande dneska dopadne a nechci dělat křena. Hodně štěstí. Budu na tebe celou noc myslet, aby to šlo podle tvých představ,“ trochu láskovně jsem na něj mrkla a následně se povzbudivě usmála.

Vzala jsem tašku, v chodbě na sebe hodila bundu a tenisky a vyšla z bytu.

Třeba až se zítra vrátím, bude v tomhle bytě už jen jeden láskou zlomenej člověk – já.

KAPITOLA 5 – EL

Jakmile jsem parkovala před bytem Care, začala jsem se na celý tenhle večer s ní těšit. Už to bylo dlouho, kdy jsme měly dámskou jízdu.

Během večerů u mě kolem nás většinou kroužil Ian. Když jsme šly ven, obvykle se k nám přidal její *přítel* Louis. Dneska jsme ale byly úplně samy. Ian šel na rande a Louis byl v New Yorku s přáteli.

Dneska jsme se konečně mohly odvázat podle našeho gusta. Teda, tak říká Care tomu, že mě postaví do neuvěřitelně nepříjemné situace a *pomáhá* mi se jí prokousávat. Ale protože jsem ji měla ráda a protože být dneska doma nepřipadalo v úvahu, přistoupila jsem na to.

Auto jsem zaparkovala u bytového domu, ve kterém Care bydlela, a dotáhla svoji tašku k ní před byt. Ještě, než jsem stihla zaklepat, Care rozrazila dveře a skočila mi kolem krku. Už jsme se několik dnů neviděly a zjevně jí moje společnost chyběla.

„Konečně!“ zařvala mi do ucha, zatímco na mě visela.

Sama jsem nebyla nijak vysoká, ale Care měla tak maximálně metr pětapadesát, což z ní dělalo roztomilou drobounkou ženu. Dokud se nerozhodla, že mě sundá. To mě pak prostě sundala a bylo úplně jedno, že jsem o deset čísel větší a o deset kilo těžší.

„Taky tě ráda vidím,“ odpověděla jsem jí a snažila se udržet na nohou, jinak bychom totiž skončily obě na zemi. Když mě pustila, sjela mě očima od hlavy až k patě a dodala.

„No jsem ráda, že make-up a outfit necháváš na mně.“

Bylo mi jasné, že moje tenisky neprojdou jejím radarem, ale vždycky jsem tak nějak doufala, že mi je dovolí.

Jak naivní.

Nedovolila.

„Co si vlastně na dnešek naplánovala? Tak trochu jsem doufala v kino, ale to by tě tolik nezajímal ani můj nenamalovanéj ksicht, a ani moje tenisky,“ musela jsem se tiše zasmát.

Kino by nebylo pro Care dost dobré, ne dneska.

„Kino? Vážně? Konečně nemáme za zadkem ani jednoho chlapa a ty chceš jít do kina? Ale no tak, El! Párty, to je můj plán. Kluci ze semináře dneska vyrazí do jednoho baru a my jdeme s nimi. A ne, nejdeš v teniskách.“

Bary, párty, společenské akce a jejich význam ve společnosti pro mě byly vždycky záhadou. V Česku jsem žila v jednom menším městě, kde „bary“ ve smyslu jako na Zélandu neexistovaly. A mě by do něj stejně nikdo nedostal ani omylem. Ale tady?

Začala jsem do nich chodit, jakmile jsem se seznámila s Care. Ukázala mi, že to může být dokonce sranda, a tak jsem s ní sem tam někam zašla. Většinou tancujeme, dokud nás pekelně nebolí nohy, a užíváme si svoji ženskost. To jsem doma taky nikdy nedělala. Vždycky jsem se za sebe a své tělo styděla. Tuhle svoji vlastnost a spoustu dalšího jsem ale před lety nechala zavřené ve svém starém životě. Sem nic z toho nepatřilo.

„Tak co si dneska беру na sebe?“ zeptala jsem se poraženěcky.

„To záleží na tom, jak moc sexy dneska chceš být.“

Chvilí jsem předstírala, že nad tím opravdu uvažuju, a nakonec jsem odpověděla.

„Když řeknu, že na stupnici od jedné do desíti chci být sexy nula, můžu si vzít tenisky?“ za to jsem si ale vysloužila pouze spalující pohled od své nejlepší kamarádky, které to zjevně nepřišlo vůbec vtipné.

Následně po mně hodila přes celý byt šaty, které jsem si dneska měla oblíct. Díky bohu byly dlouhé a volnější. Takové pro mě byly snesitelné k nošení. Do toho vedle mě přistál i pár lodiček, které už nebyly přijatelné ani trochu.

„Zbláznila ses? Mám se bavit, anebo si celej večer čumět pod nohy? V tom se stopro zabiju,“ zaklela jsem a myslela vážně každé-jedno-slovo.

Zpoza rohu se ozval zlomyslný smích a za chvíli vylezla Care z ložnice s lodičkami, které sice pořád vypadaly nepohodlně, ale alespoň si na nich nezlomím vaz.

„Fajn,“ zabručela jsem, vzala si, co mi připravila, a šla jsem se převlíct.

Zajímalo mě, jak se asi má Ian. Bylo by více než k naštva- ní, kdyby první rande po takové době dopadlo fiaskem. Zas na druhou stranu, neočekává se to? Nemají být ta první rande tak trochu trapná? A jak já to mám vlastně vědět? Nikdy jsem na žádným opravdovým rande nebyla. Všechny moje vztahy vznikly většinou náhodou.

A co jsem byla tady, nerandila jsem vůbec. A to i přesto, že se mě Care několikrát snažila dohodit všelijakým kamarádům a známým. Stejně jako Louis. Jediný, kdo kdy respektoval moji averzi k randění a vztahům, byl právě Ian. Doslova jediná věc, na které jsme se kdy shodli.

Chvíli jsem se dívala na telefon a přemýšlela, jestli bych mu neměla napsat, jak to jde, ale pak jsem tu myšlenku zavrhla. Co to do mě, sakra, vjelo? Jednou nebo dvakrát za půl desetiletí jsme se k sobě zachovali přijatelně a já bych se s ním hned kamarádila. Někdy jsem byla fakt nepoučitelná. Konečně jsem se nacpala do šatů a nechala Care, aby mi upravila vlasy a make-up.

„Co je to za párty?“ zeptala jsem se.

„Vlastně ani nevím. Dean mě na ni pozval uprostřed semináře, tak jsem jen kývla a dodala, že přijdu i s tebou. Mimochodem,

proč si tam vlastně tento týden nebyla?“ na chvíli přestala pracovat na mém zevnějšku a zahleděla se do zrcadla, kde se naše pohledy střetly.

Care toho věděla opravdu hodně, co se mé minulosti týkalo, ale rozhodně nevěděla všechno. Nechtěla jsem jí říct, že jsem se sesypala vyčerpáním, protože jsem posledních několik týdnů pořádně nespala. Kromě té noci s Ianem, o které jí rozhodně taky nechci říkat. A určitě jsem ji nechtěla zatěžovat tím, proč jsem vlastně nebyla schopná spát.

Otevřeným oknem zával dovnitř čerstvý vzduch a rozprostřel místností vůni silného parfému mé kamarádky. Nervózně jsem podupávala podpatky o dřevěnou podlahu a snažila se utřídit si myšlenky.

Musela jsem se hodit trochu do pohody. A tak jsem místo na seminář jela na parkoviště k národnímu parku a vylezla na největší kopec, který jsem našla.

Vítr mě šlehal do tváří, vlasy se vznášely všude kolem mě a já si v hlavě představovala, že Honza stojí vedle mě. Že jsme to vyšli spolu, že jsme to zvládli. Ale my to nezvládli a on tady nebyl. A já? Já ho musela nechat konečně jít. No a když už jsem mu to nemohla říct osobně, musela zafungovat představivost. Vizualizace, jak on opouští vrchol, na kterém stojíme. Zatímco já zůstávám na místě, naposledy se otočí a odejde. Nádech, výdech.

„Měla jsem důležitý hovor s bráchou a pak už jsem to prostě nestíhala. Neboj, lektorovi jsem poslala e-mail a on už mi poslal i zadání na další seminář,“ pokusila jsem se ze sebe dostat úsměv, ale upřímně jsem netušila, jestli to zabralo.

„A doma všechno v pohodě? Když to bylo tak důležité?“

V tu chvíli mi bylo jasné, že můj úsměv nezabral. Care se mě totiž nikdy neptala na moji rodinu, na můj starý život, na nic z toho. Viděla mě několikrát v hrozném stavu a od té doby z toho měla pochopitelně strach.